

hed kan uboides, uden at den overstrider sin Beskjæftelse. Dette forekommer mig at være saa klart, at det virkelig indrer mig, at ærede Medlemmer ikke endnu synes at have set det. Hvad den Bevillingsmyndighed angaar, som her er Tale om, da har den Del af Folkethinget, som jeg stabsig har anset for den, hvortil jeg hørte, altid været imod at udstrække Bevillingsmyndigheden for Administrationen overfor bestaaende Love eller overfor de nye Love, der gives, og vi have kun, hvor vi troede, at det var absolut nødvendigt, fundet os i at give Administrationen en saadan Myndighed til at undtage Enkelte fra Lovens Bestemmelser. Derfor blev det ogsaa i 1857 gjort i Næringsloven. Men det har overhovedet overrasket mig, at ærede Medlemmer ikke kunne være enige med mig i den Anskuelse, at saasnart Overgangstiden er forbi — og fra 1857 er der dog gaaet ikke saa lang Tid, der er gaaet mellem 15 og 16 Maaned, hvor denne Bevillingsmyndighed har været anvendt, forsaavidt det har været fundet nødvendigt at ændre den, og naar det nu vider sig, hvad den ærede Indenrigsminister endnu i dette Dieblit har sagt mig, at det hidtil kun har været i aldeles enkelte Tilfælde, at denne Bevillingsmyndighed er bleven benyttet, saa maa man sige sig selv for Principets Skyld: Bader os blive frie for denne Bevillingsmyndighed ogsaa i dette Forhold, ligesom vi have været enige om i mange andre Forhold ikke at ynde den. Og man kan jo sige sig selv, hvorfor man ikke kan ynde en saadan Bevillingsmyndighed. Hvorfor skulle vi saa ikke ogsaa i dette Tilfælde blive frie for den? Seg kan ikke forstaa det, men man synes at tilfidesætte de Principer, som vi ellers søge at gjøre gjældende ved alle andre Leiligheder; den synes man ikke at ville anerkende i dette Forhold. — Seg skal endnu dog opholde mig noget ved Spørgsmaalet om Krammarkeberne. Ophævelsen af disse Markeber anser jeg for at være gavnlig for alle Bedkommende, navnlig det, vi forstaa ved Krammarkeber; thi det er selvfølgelig, at hvor Byerne have særlige Markeber, hvor deres egne Mæringsdrivende staa frem og forhandle deres Vare, og det være sig af hvilken Slags det vil, forstaa vi ikke derved Krammarkeber. Enhver By kan have sine Markeber for sig, og det eller to om Aaret, hvor dens egne Handlende og Haandværkere skulle deres Vare op og modtage Landboerne med, naar de komme til Byen; men ved Krammarkeber forstaa vi, at Enhver fra andre Kjøbstæder og nu ogsaa fra Landet kan søge her der med sine Vare. Det er min Overbevisning, stillet paa mange Maars Erfaring, at disse Krammarkeber gaarne saa at sige slet Ingen, ikke dem, der søge Markeberne med deres Vare, ikke dem, der købe Varen af disse fremmede Folk paa Krammarkeberne, og ikke Byerne, naar vel det mæste Dands og Eignende kan afholdes ogsaa med deres Hjemmarkeber, hvor de selv kunne stille ud

og forhandle deres Vare. Tjenestefolk og Andre kunne da komme ind fra Landet og mere sig der ligesom nu, og det kan gaa lige godt, enten der kommer endel Folk fra Kjøbenhavn og fra andre Kjøbstæder eller ikke og stille deres Vare op paa Torvet; thi de Fleste fra Landet kunne ikke for Varnes Skyld, men for at se paa Veridere eller faae sig en Dands, osv., og det kunne de ogsaa faae paa Hjemmarkeberne. Seg siger derfor, at Krammarkeberne nu ikke ere til nogen Nytte for Nogen. Naar man nu taler om, hvormange af Kjøbstædernes Erklæringer der ere gaaede ud paa, at de ville beholde disse Markeber, saa har jeg for gjort opmærksom paa, at de Herrer kunne faae at se, at der er anført, at de Grunde, hvor for de i sin Tid oprettedes, ikke længere ere tilstede; men der siges, at Landboerne kunne ind til Byen og forskellige Folk faae da en Indtægt, hvoraf de mere sig, og derfor mene de, at man maa beholde dem, medens Andre sige: Vi ønske ikke at blive af med dem, saalænge de andre have dem; men kunne de blive ophævede over det Hele, ville vi gaa med. Utsaa kun for disse Forlystelses Skyld vil man beholde dem, hvor man ellers sig for at beholde dem. Seg kan derfor paa det Bestemteste udtale som min afgjorte Overbevisning, at det er rigtig at lade Krammarkeberne, saaledes forstaaet, som jeg nu har anført, at vi forstaa dem, falde bort, og her er endda givet en rum Tid, i hvilken de endnu skulle bestaa. Det ærede Medlem for Sørv Amt, Edic Valgtreds (Taubert) bemærkede, at der i Udvalget havde været et Flertal, som ønskede, at Krammarkeberne skulde vedligeholdes. Der er anført i Udvalgets Betænkning, at Flertallet har været af forskellige Meininger om Krammarkebernes Ophævelse. Det var nemlig min Mening, at jeg var misforstået med, at Ophævelsen skulde udsettes til 1882, og jeg vilde foreslaa 1876 eller 1877; jeg mente, at det ikke var Grund til at give en længere Tidsfrist. Deraf vil det ærede Medlem se, at han gjerne kunde have taget fejl i, at der var et Flertal for Krammarkebernes Bibeholdelse; men forvesten tog ham ikke fejl; thi der er Medlemmer af Flertallet, som naar der ikke ellers var Udset til at faae Loven nu, kunde være gaaede med med Hensyn til Krammarkebernes Bevarelse. Seg mener imidlertid, at den Frist, der er givet, er for lang, og at det er Synd, at lade Krammarkeberne bestaa saa længe, men ogsaa af Hensyn til at faae Loven har jeg ikke villet foreslaa nogen Fortælse af Tidsfristen for deres Ophævelse. Der er sagt af enkelte af de Herrer, at det ikke vil være til Kjøbstædernes Fordel, om denne Lov bliver vedtagen; der er sagt, at det ikke vil være til deres Fordel, om adskillige af disse Bestemmelser blive vedtagne. Seg vil sige de Herrer, der selvfølgelig have dannet sig en Mening, at det er deres Mening som de udtale, men paa den anden Side vil jeg sige, at de dog i mange andre Forhold ogsaa tag